

عنوان مقاله:

بررسی لحن حکایات «دیوانگان دانا» در مصیبت نامه عطار بر پایه نظریه کانون روایت ژرار ژنت

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 13، شماره 9 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

خلاصه مقاله:

ادبیات آیینی تمام نمای جامعه است و هر طبقه اجتماعی روایت ویژه ای مربوط به خود دارد. این موضوع نشان دهنده ارتباط میان ادبیات و روایت شناسی است. ژنت با نظریه کانون روایت از این پیوند به نحو احسن بهره گرفت و با طرح و شرح دو عامل «وجه» و «لحن»، باعث ظهور قابلیت های نوینی از روایت شناسی در زمینه های گوناگون ادبی شد. از سوی دیگر، در شعر کهن فارسی، مصیبت نامه عطار دارای ویژگی های روایت شناختی برجسته ای است که باعث تتبع بسیاری از شاعران، از سبک و سیاق او شده است. به این اعتبار، در مقاله حاضر، لحن در حکایات های دیوانگان دانا بر پایه نظریه کانون روایت ژنت بررسی و کاویده خواهد شد. هم چنین، روش تحقیق، توصیفی - تحلیلی و مبتنی بر منابع کتابخانه ای است. به نظر می رسد عطار در حکایات های مربوط به دیوانگان دانا، با بهره گیری از شگردهای روایی گوناگون به نقد اوضاع فرهنگی، اخلاقی و اجتماعی جامعه خود پرداخته و موفق به تشریح بسیاری از دقایق عرفانی شده است. کارکرد دیگر شگردهای روایی در مصیبت نامه، عینیت بخشیدن به موضوعات انتزاعی و ذهنی است.

کلمات کلیدی:

عطار، مصیبت نامه، دیوانگان دانا، ژنت، کانون روایت، لحن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1346179>

